

[Sigsgaard.]

diskussioner. Den borgerlige regering vil ikke nedsætte skatterne væsentligt, og skulle indkomstskatterne alligevel blive nedsat, så kan man være sikker på, at forbrugsskatterne til gengæld vil blive forhøjet. Det er altså ikke det samlede skatte-tryk, der er problemet; derimod er der jo nok væsentlig uenighed om, hvordan skatte-trykket skal fordeles på de forskellige befolkningsgrupper.

Regeringspartierne har talt for et skatte-loft eller på anden måde lettelse for de højeste indkomster, men man har ikke talt så højt om, at sådanne lettelse selvfølgelig skal betales af andre befolkningsgrupper, det vil sige af folk med mindre indkomster. Man har talt om genindførelse af de store illusionsnumre, de præmierede opsparings-ordninger, hvis virkning bl. a. er, at de mindrebemidlede befolkningsgrupper betaler de mere bemidlede for de omrokeringer, som de sidste foretager af deres formue. Og afskrivningsreglerne skal gøres gunstige for erhvervslivet, siger man. Det betyder på kort sigt skattelettelse for erhvervslivet, og da staten jo skal have sine penge, må lettelse betales af de øvrige befolkningsgrupper. Skal alle de tanker, man på den måde har fremsat, gennemføres, tegner der sig et billede af en klassepolitik vendt mod lønmodtagerne.

Også denne regering må indse, at en kraftig stigning i de offentlige udgifter er uomgængelig. Vi stiller med rette voksende krav til den offentlige service, bl. a. på det sociale, det uddannelsesmæssige, det kulturelle område. Den offentlige nød rammer de mindrebemidlede grupper hårdest. De velstillede kan betale sig fra mangelen på børneinstitutioner, plejehjem og gode skoler; andre er henvist til at lide under denne mangel.

Selvfølgelig er der visse muligheder for besparelser; militærudgifterne kan skæres ned, og her gør regeringen et lille indhug — selv en så beskeden besparelse var det jo før valget umuligt at få socialdemokratiet med på. Rationaliseringen kan også betyde besparelser, der vil skabe plads på statsbudgettet til nye opgaver.

Man taler meget om rationaliseringen her i folketinget. Ganske særligt har regeringspartierne brugt ordet ivrigt, og det for-

pligter dem vel til at gøre en særlig indsats. Jeg opfordrer regeringen til snarest at forelægge tinget en oversigt over påtænkte rationaliseringsinitiativer. Når der faktisk rationaliseres så lidt, som tilfældet er, så skyldes det vel, at rationalisering i første omgang koster penge; der skal investeres i moderne materiel, i tidssvarende kontorer, i bedre uddannelse. I stedet for skærer dette ting med mellemrum ned og bremser derved tit den rationalisering, som man hævder at ville fremme.

Også i denne situation skal vi udsættes for særdeles ubehagelige nedskæringer. Under valgkampen forsikrede regeringspartierne, at de skam ikke ville skære ned på f. eks. uddannelsesområdet. Forleden udtalte statsministeren — hvis han ellers er citeret korrekt — at undervisningsministeriets budget naturligvis måtte skæres ned på linje med andre ministeriers. De gyldne valgløfter holdt altså ikke så længe.

Det vil under alle omstændigheder være svært for befolkningen at acceptere de ubehagelige nedskæringer af dens private og offentlige forbrug, som regeringen foreslår, men særlig svært er det naturligvis, når man ved, at jordprisstigningerne og den deraf følgende inflation fortsætter, at den jordværdistigning, som er skabt af samfundsudviklingen, berøves dette samfund og tilflyder nogle tilfældige jordbesiddere. Det er jo milliardbeløb, det her drejer sig om hvert eneste år. Den tidligere regering gjorde meget lidt ved det spørgsmål, og den nuværende vil vel gøre endnu mindre, hvad behandlingen af det foregående punkt på dagsordenen tyder på. Og samtidig med at lønmodtagerne skal beskattes hårdere, ved vi, at visse befolkningsgrupper holder indkomster på i alt 6-7 milliarder uden for beskatningen. Blev ligningen virkelig effektiviseret, ville lønmodtagerne kunne spare hundreder, ja, nogle af dem tusinder af skattekrone hvert eneste år. Hvor længe vil man egentlig fortsætte med denne slendrian? Hvornår tager man sig sammen til at investere de nødvendige beløb i en effektiv ligning? Skattesnyderierne, bedragerierne over for samfundet, over for medborgerne vurderes desværre meget mildt — for det er jo nemlig bedragerier, der er tale om. De får altså lov til at fortsætte, alt imens regeringen med lys og lygte leder